

at de Regler i Lov om Rettens Pleje, som der henvises til, kunde blive medoptagne i Loven, saa at denne Lov, der skal benyttes baade af Arbejdsgivere og Arbejdere, kunde blive saa klar og fyldig som muligt. Men dette skal jeg nu ikke komme nærmere ind paa, da jeg selv har været med til at fremsætte og udarbejde Forslaget. Jeg overlader til den højtærede Minister, hvor vidt han vil kunne gaa med Hensyn til de Ændringer, det ærede Medlem ønskede. Kun eet vil jeg bede om, og det er: Rør ikke saa meget derved, at vi ikke skulde faa dette Forslag til at blive Lov i denne Samling. Det vil være af allerstørste Betydning for begge de to Organisationer, at vi nu skaffe denne Lov Lovskraft hurtigst muligt.

Der blev af den ærede sidste Taler talt om, at der maaske, hvad han dog ikke troede, kunde være Tale om en eventuel Sprængning enten af den ene eller den anden Organisation, og at der saa mangler noget i dette Lovforslag med Hensyn til, hvorledes Voldgiftsdommerne skulde vælges osv. Det blev ogsaa omtalt i det andet Ting af et æret Medlem, der udtalte, at det var hans Overbevisning, at Arbejdsgiverforeningen i en nær Fremtid vilde gaa i Stykker, det vilde blive de store Fabrikvirksomheder og de smaa Haandværkere, der vilde udsondre sig, og der vilde komme til at staa en Kamp derom. Og der var da et æret Medlem fra Arbejderkredse, der udtalte: „Det er fuldstændig rigtigt, jeg har endogsaa faaet fat i et hemmeligt Dokument, hvoraf det fremgaar, at Kampen allerede er i fuld Gang; Parterne staa mod hinanden“. Maa jeg ikke her sige, for at det høje Ting ikke skal være uvidende om det faktiske Forhold, at det er *fuldstændig* urigtigt. Der hersker Enighed og Sammenhold indenfor vor Kreds, og den højtærede Minister har fuldkommen Ret i det Synspunkt, han gjorde gældende dernede, at vi kunde heller ikke være tjente med at være uenige. De store saavel som de smaa Arbejdsgivere *må* holde sammen, hvis ikke det hele skal gaa i Stykker. Det er en i og for sig gyldig Grund. Og naar det er sagt, at vor tidligere Formand Etatsraad Niels Andersen trak sig tilbage paa Grund af den Splid, der var indenfor vor Kreds, vil jeg her

erklære, at det er ogsaa fuldstændig urigtigt. Han trak sig tilbage udelukkende af Helbredshensyn, af ingen anden Grund. Der er saaledes ingen Udsigt til, at Spekulationer i Uenigheder, hverken paa det ene eller det andet Omraade, eller Sprængninger af personlige Grunde skulde lykkes. Men vi have haft en anden Frygt indenfor Arbejdsgiverkredse, og den vil jeg have Lov til at fremsætte her. Det er Frygten for en Deling af Arbejderne, som vilde være uheldig for Arbejderne, men heller ikke heldig for os. Der er Tendenser oppe i den Retning. Vi have set forskellige store Organisationer udmelde sig af de samvirkende Fagforbund. Jeg tror ikke, at Arbejderne selv ere tjente med at staa udenfor de store Organisationer, men Arbejdsgiverne ere heller ikke tjente med at have en Mængde mindre Organisationer — man kan sige uden noget som helst Rygstød —, der er i Stand til at paaføre Erhvervslivet store Kalamiteter, Organisationer, overfor hvilke vi ikke kunne føre et Forsvar, og med hvilke vi paa den anden Side heller ikke ere i Stand til at afslutte et Forlig, som har Betydning. Det er noget af det, jeg tror der vindes ved de foreliggende Lovforslag, at der mere og mere bliver Fasthed saavel indenfor Arbejdsgivernes som Arbejdernes Kredse. De ville blive nødsagede til mere og mere at slutte sig sammen, thi naar de ville have nogenlunde rolige Forhold, kunne de ikke staa udenfor de paagældende Organisationer. — Hvor megen Anledning der end kunde være til at gaa noget mere i Detailler, skal jeg af Hensyn til Tingets Tid ikke gøre det.

Det andet Lovforslag, som den højtærede Formand har givet Tilladelse til at omtale nu — det om Forligsmanden —, vare vi i Arbejdsgiverkredse ikke særlig begejstrede for i den Form, det havde fra Udvalgets Side. Ved Forhandlingerne i det andet Ting er der imidlertid opnaaet en saadan Overenskomst, at Arbejdsgiverne kunne slutte sig til Forslaget i den Form, hvori det nu foreligger. Jeg indrømmer, det er med nogen Betænkelighed, man ser, at Indenrigsministeren skal udnævne denne Forligsmand. Jeg siger, vi vide ikke, hvem vi have til Indenrigsminister, og hvem der bliver Manden. Hvor er den overlegne